

## Z příspěvků čtenářů...

### Učitel a žák

Je tu září. Nový školní rok. Učitelé se těší na své žáky a žáci na své učitele. I já se těším na svého učitele. Vyučuje mi základy křesťanství, mám v něm pekelné mezery. Místo náboženství jsem chodil „za školu“ a místo otčenáše se učil vázat pionýrský šátek. Nejsem na to dvakrát hrdý, ale byla taková doba. Možná proto v kostele tak málo potkávám své vrstevníky. Možná jsou na tom jako já. Nikdo mi v dětství nevyprávěl o Bohu tak, abych si tuto oporu mohl životem nést. Můj učitel měl štěstí, vychovávala ho křesťanská rodina. Má tak přede mnou náskok a léta cviku ve svatých vědomostech. Může mě doučovat. Občas mi nosí knihy na povinnou četbu a já čtu rád. Připravím si pak řadu otázek k diskuzi, a někdy se těším, jak ho v něčem nachytám. Nenachytám. Můj učitel má zvláštní nadání. Odpoví mi dvě tři věty a ty *sedí*. Já řeknu po chvíli „Jasně!“ a pokračujeme dál. Velmi efektivní výuka. Přesto, člověk je tvor netrpělivý, chtěl jsem *vědět* rychleji. Kliknu na internet a žasnu, kde se berou ty mraky odkazů na křesťanskou tematiku. Po pár hodinách nadšeného samostudia mi jde hlava kolem. Po pár dnech cítím předávkování (informacemi) a zklamání; vím stále méně. Očekával jsem zodpovězené otázky. Vzdávám své usilování, ze kterého mi plyne poučení:

- být *trpělivý*, Bůh dá každému v jeho pravou chvíli vše, co zrovna potřebuje;
- být *pozorný* k Jeho svaté přítomnosti kdekoli se právě nacházím, jsem právě v kostele... naslouchám;
- mít *důvěru*, opustit svůj úsudek, představu a nechat se vést; Ježíš řekl: Vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne.

Přijmout pokorně *svůj kříž*: své otázky, problémy, závislosti, své utrpení (nevědomost). Kříž je symbolem lidského utrpení. Dlouhá svislá čára symbolizuje správnou cestu vpřed. Průsečík je křížovatka, na které se rozhoduješ. Cokoliv posuzuješ, otáčíš se buď doleva nebo doprava a pak už nejdeš po správné cestě, ale po té kratší. Po té chodí hodně lidí celý život. Pořád sem tam, od extrému k extrému. A zase přes křížovatku. Ve většině případů totiž posuzuješ nesprávně. Ježíš nám dává návod...*následuj mne*: udělej to co já. Dokaž svou víru. Chytré.

Můžu se modlit, prosit, on jen říká - Amen, pravím vám, neznám vás. Musím učinit ten krok. Jeden stačí.

Upřímně se přiznám, rušil mě pohled Ježíše na kříži. Pohled na zobrazení trpícího člověka. Takový Buddha a jiní osvícení se usmívají. Ježíš se však za nás obětoval. Žádný jiný.

Můžeme si myslet, že bylo v jeho moci se tak strašnému utrpení vyhnout. On nám ale ukázal, že

jsou situace, kdy se utrpení morálně nelze vyhnout. A že je možné dát utrpení, kterému se nelze vyhnout, přístupem k němu, jak nás učí křesťanství, smysl.

Lepší odkaz neznám.

Obdivuji, jak dokázal odhadnout lidi, viděl do budoucna... jaký máme rok? Pokrok jde dopředu, všechno se vyvíjí, zdokonaluje. Ježíšova slova a učení zůstávají nepřekonané, jeho obět' a poselství jsou věčné. Čím to? Neřekl nám totiž na rovinu *jak to je*.

Řekl - *pojď za mnou*. A šel do pouště najít to, co hledám.

Co hledám a proč?

Když si položím opravdovou otázku do svého nitra, správné odpovědi mi budou přicházet.

Kde je žák, musí být zákonitě učitel. Tak se kruh otázek a odpovědí opět uzavře do jednoty.

Je to Boží hra. Je-li má otázka málo opravdová, kruh je větší, uzavírá se pomalu, přes mnohé křížovatky, přes mnoho učitelů. Každý a všechno může být nástrojem Božího poučení.

Vždy se najde správný učitel nebo kniha, film, událost, i náhodně zaslechnutá či přečtená věta, která „zapadne“, která mi má něco osvětlit.

Vím, že hledám nějak složitě, abych zjistil, jak je pravda jednoduchá. Ale vrásky si kvůli tomu nedělám. I jiné náboženské nauky chápou u svých žáků potřebu vlastního vývoje. Svědčí o tom mnohé kóany (formulace, paradoxní hádanky), jako je tento:

Mladý muž se ptá mistra: „Jsem začátečník a právě mě sem do kláštera přijali. Odkud najdu přístup k zenu (učení)?“ Mistr řekl: „Slyšíš bublání horského potoka?“

„Ano, slyším,“ odpověděl mnich. „Vstup k němu tedy,“ tak zněla mistrova odpověď.

Žádné dlouhé vysvětlování. Ve skutečnosti nemusíš mnoho vědět. O teorii to není. Je to o tobě, o tvém *životě*. Tvůj pravý učitel vlastně nic nedělá. Také za své poučení nic nežádá. Dnes se za různé výuky, přednášky, semináře a kursy nemálo platí.

Zde platí zákon: Darmo jste vzali, darmo dávejte!

Otázka na závěr. Je můj mistr dobrým učitelem? Odpověď je: Zeptejte se mého mistra, jestli jsem dobrým žákem.

Není dobrá ani špatná cesta. Je jen cesta po které kráčíš. Uděláš jeden krok, nebesa udělají dva.

Po pár dnech třídím mailovou poštu a čtu jeden pozdrav (cit.):

Ahoj X. Chodíš ještě do kostela? Byl bych rád, kdyby jsi mně někdy vzal sebou. Měj se. Y.

A pak že to nefunguje...Nový žáček...a učitel...Boží hra začíná.

ž & u